

Teoria i pràctica de la internacionalització del procés

El president de la Generalitat de Catalunya rep el cos consular de Barcelona (el tercer més important del món després de Nova York i Hong Kong), un pas més en una estratègia d'internacionalització que avança tímidament. Un informe del CATN assenyala els arguments i les passes que cal seguir.

La recepció institucional del cos consular acreditat a Barcelona, que anualment ofereix el president de la Generalitat, ha estat enguany marcada per la decisió d'Artur Mas d'explicar obertament a la comunitat internacional la convocatòria d'unes eleccions que vol convertir en un plebiscit sobre la independència,

d'acord amb el pacte amb ERC. Explícitament, Mas els va dir que "cal saber quanta gent vol que aquest país esdevingui un Estat, i les urnes són la manera correcta d'esbrinar-ho". Un anunci d'eleccions plebiscitàries que ha estat interpretat pel PP com una nova demostració "que Mas continua obsessionat amb internacionalitzar un

conflicte inexistent", en paraules del portaveu popular Enric Millo. L'acte amb el cos consular, segons el diputat del PP, "ha avergonyit" els catalans. El popular no esmentava, però, les reunions amb els cònsols que fa dos anys que està organitzant la delegada del Govern a Catalunya, Maria de los Llanos de Luna. La primera, el novembre

de 2012, Llanos de Luna va recordar a representants del cos consular que “les úniques relacions que es poden establir poden ser les que s’estableixen entre els Estats que representen els cònsols i el Govern d’Espanya”.

El fet és que el cos diplomàtic acreditat a Barcelona és excepcionalment important per una ciutat que no és capital d’Estat: després de Nova York i Hong Kong, Barcelona és la ciutat del món amb més cònsols. Aquesta peculiaritat hauria de facilitar un contacte directe del Govern de la Generalitat amb els cossos diplomàtics d’arreu del món. Concretament, segons l’últim informe sobre “El cos consular a Catalunya”, de 2010, hi ha a Barcelona 91 consols, 34 amb cònsols de carrera i 57 amb cònsols honoraris. A la resta de Catalunya hi ha una vintena més de cònsols honoraris, situats a Tarragona, Lleida, Girona i Figueres d’Estats com França, Regne Unit, Noruega o Costa Rica.

Davant una setantena de cònsols, Artur Mas va dir a l’esmentada re-

cepció que les eleccions plebiscitàries són l’única via que els ha deixat l’Estat. “Hauríem preferit fer-ho d’una altra manera, com al Regne Unit o al Canadà, però les eleccions al Parlament són l’únic instrument que tenim. Sense tenir la resposta a aquesta pregunta [quanta gent vol que Catalunya esdevingui un Estat] és impossible fer política a la Catalunya actual”.

L’estratègia d’Artur Mas segueix les pautes que ja marcava l’informe del Consell Assessor per a la Transició Nacional (CATN) sobre la “Internacionalització de la consulta i del procés d’autodeterminació de Catalunya”. Es tracta de defensar “el procés d’autodeterminació com a últim recurs per posar remei a una situació injusta, el que els teòrics actuals defineixen com *remedial-right - only theory of secession*”. És a dir, explicar, com deia l’informe, que “L’autonomia que ofereix l’Estat espanyol es troba per sota de les aspiracions catalanes: a la pràctica l’autonomia que té la Generalitat és una autonomia política molt limitada

i de caire essencialment administratiu, sense capacitat real per fixar polítiques pròpies d’acord amb els interessos dels catalans”. I afegir que “de fet, l’Estat central incompleix sistemàticament els acords de concessió d’autonomia (i intervé en totes les competències, exclusives o no, atribuïdes a l’autonomia catalana)” alhora que es recorda que “aquesta falta de garanties queda reflectida, entre d’altres àmbits, en la discriminació fiscal i cultural”, com per exemple en la “intervenció en matèria educativa contra els criteris d’una majoria superior al 80% dels parlamentaris catalans”.

El mateix informe aconsellava aquest argumentari perquè té diversos avantatges. Per un costat, “encaixa bé amb el procés polític que ha dut una gran majoria dels catalans a exigir ser consultats sobre el futur de Catalunya: haver constatat l’esgotament de la via autonomista com a mecanisme per fer possible l’acomodació a Espanya”. Per un altre costat, “permet subsumir-hi greuges fonamentals (econòmics, lingüístics i culturals) sense convertir-los en la primera justificació de l’autodeterminació”. En l’àmbit internacional, si fa no fa deia l’informe, cal descartar l’argument tòpic de l’“Espanya ens roba”. Fa uns mesos el setmanari *Der Spiegel* criticava aquest argument dels catalans com a “insolidari” per a un públic alemany que considera que el seu país ha estat i és molt solidari amb els països europeus de la Mediterrània.

L’estratègia, punt per punt. L’informe del CATN feia d’altres recomanacions que la Generalitat ha seguit de manera desigual.

La primera era “reforçar institucionalment l’estratègia d’internacionalització, atès que l’acció exterior esdevindrà en aquesta fase del procés en àmbit prioritari de l’acció de govern”. Recentment, el Govern ha “reforçat” la delegació de la Generalitat a Brussel·les amb la presència d’Amadeu Altafaj, periodista que havia estat portaveu d’afers econòmics de la UE i cap de gabinet del comissari d’aquest ram Olli Rehn, i ha anunciat l’obertura de noves delegacions a Roma i Viena.

El segon punt en l’estratègia dissenyada pel CATN era la “creació d’un

El president de la Generalitat, Artur Mas, amb una setantena de cònsols, a la recepció del cos consular de Barcelona.

Cos consular acreditat a Barcelona

■ CÒNSOLS DE CARRERA (34)

Argentina	Alemanya	Mèxic
Brasil	Rússia	Perú
Portugal	Turquia	Hongria
Paraguai	Marroc	França
Rep. Dominicana	Veneçuela	Xile
Països Baixos	Itàlia	Ucraïna
Equador	Bolívia	Japó
Canadà	Suïssa	Xina
Bèlgica	Panamà	Pakistan
Romania	Estats Units	Polònia
Filipines	Regne Unit	
Colòmbia	Cuba	

■ CONSOLATS HONORARIS (57)

Índia	Belize	Madagascar	Singapur	Dinamarca
Noruega	Mònaco	Ghana	Bangla Desh	Nicaragua
Tunísia	Islàndia	Lituània	Benín	Indonèsia
Jordània	Nova Zelanda	Costa d'Ivori	Txèquia	Guinea
Costa Rica	Maurici	Eslovènia	Àustria	Bòsnia i Hercegovina
Seychelles	Luxemburg	Estònia	Letònia	Bulgària
Nepal	Suècia	Rep. de Corea	Senegal	Gabon
Malàisia	Austràlia	Kazakhstan	Eslovàquia	Hondures
Togo	Irlanda	Guinea Bissau	Andorra	Tailàndia
Sri Lanka	Sud-àfrica	Mongòlia	Finlàndia	Deleg. del Quebec
Sèrbia	Malta	Croàcia	Xipre	Deleg. de Flandes
Gàmbia	Haití	Uzbekistan	Grècia	

grup d'experts –que podrien contribuir a la creació d'un futur servei d'afers exteriors”. El novembre de 2012, el Govern creava el Consell de Diplomàcia Pública de Catalunya o Diplocat, que s'autodefineix com “un consorci públic-privat que té per objectiu explicar Catalunya al món i incidir en l'opinió pública internacional per tal de millorar la imatge i el prestigi del país a l'exterior, i crear vincles i relacions de confiança amb ciutadans i institucions d'altres països”. L'any passat Diplocat va organitzar una vintena de jornades acadèmiques coorganitzades amb universitats. Les últimes, com a casos il·lustratius, van ser a Viena (9 de desembre de 2014) sobre “El procés d'autodeterminació de Catalunya en el marc de la UE” –coorganitzada amb l'Institut für Romanistik der Universität Wien– i a Roma (4 de desembre) sobre “El cas català: transformació de la forma de l'Estat, autodeterminació, procés federatiu europeu”, que acollí la Universitat degli Studi Roma Tre.

La “intensificació de l'estratègia de contactes i comunicació” que proposava el CATN en el seu informe demana-va també “Desenvolupar la diplomàcia estàndard, entre el Govern de Catalunya i els representants d'altres Estats i organitzacions internacionals. Aquesta acció hauria d'incloure la participació en els grans debats internacionals”. El missatge de Mas al cos consular de Barcelona aniria en aquest sentit, però els contactes de primer nivell són escassos. La participació d'Artur Mas en la manifestació de París posterior a l'atemptat de *Charlie Hebdo* podria respondre a la segona part d'aquella recomanació del CATN.

Dins d'aquest esquema també es reclamava contactar amb “membres de la societat civil d'altres països (escriptors, comunicadors, entre d'altres)” i “potenciar la comunicació amb mitjans estrangers, opinió pública no catalana, entre altres. Aquesta activitat ha d'incloure: viatges i conferències de membres del Govern de Catalunya a llocs

clau de l'estranger; creació proactiva de llaços amb periodistes estrangers”. En aquest sentit la Generalitat ha creat el Programa Internacional de Comunicació i Relacions Públiques Eugeni Xammar, que dirigeix el periodista Jaume Clotet. Diplocat, per la seva banda, ha posat en marxa la web multilingüe www.cataloniavotes.eu que, segons aquesta institució, “s'ha convertit en la principal via d'informació sobre el procés sobiranista a l'estranger”.

L'última de les orientacions del CATN demanava la participació d'actors no institucionals: “Més enllà de l'activitat diplomàtica i paradiplomàtica del Govern de Catalunya, caldria estructurar i utilitzar tota la xarxa de catalans a l'estranger (per exemple, centres catalans a l'exterior) amb tres objectius: mobilització, informació (a les seves societats) i suport financer (potser necessari si es produeix un procés de transició complex).”

Àlex Milian

Cines Babel

Vicente Sancho Tello, 10. · València

Birdman

d' Alejandro González Iñárritu

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS :
4,40 € De dilluns a dijous
i 6€ cap de setmana.
(Cal acompanyar el justificant de pagament)

Si ets lector d'EL TEMPS:
5,60€ de dilluns a dijous
excepte vespra de festiu i festius.

